

Poslední kapka Aneb motoristická balada o dokonalém vozu

„Hele mladej, nechceš to?“ ukázal mi skladník na dva asi padesátilitrové sudy. „A co to je?“ optal jsem se ho. „Neboj, to se ti bude hodit. Já to pít nemůžu“ uchechtl se skladník. Po odšroubování víka jsem zjistil, že je tam denaturovaný líh do prehistorického kopírovacího zařízení zvaného cyklostil. Nenapadlo mě, k čemu bych to využil, až mi opět napověděl skladník: „No můžeš to nalejt přece do toho svýho bakeliťáku, ne? Prej to jezdí na všechno co jen trochu hoří“ vybuchl smíchy skladník. Abych to upřesnil, byl jsem čerstvým majitelem starého vozu značky Trabant, jehož rok výroby se pravděpodobně shodoval s rokem vynálezu výše zmíněného cyklostilu. Auto podle mých představ to sice ještě nebylo, plánoval jsem se ho co nejdřív zbavit, ale byl jsem motorizovaný a nemusel jsem se už spoléhat na autobus nebo na odvoz vozidly mých kamarádů či příbuzných.

Byl jsem také ovšem těsně po promocích, peněz nemaje, takže se mi každá koruna v podobě paliva zdarma hodila a s díky jsem nabízené dva sudy přijal. Ve skladu ležely kdovíjak dlouho, ale já je za pár dní vyjezdím. Už jsem plánoval, kam se se svým Lihocucem, jak jsem trabíka pojmenoval, podívám.

Doma jsem opatrně vyzkoušel, jestli je východoněmecký zázrak ochoten přijmout něco jiného než benzín. Původní palivové potrubí jsem odpojil, na karburátor připojil asi litrovou láhev s lihem mixovaným s olejem a pokusil se nastartovat. Motor nejdřív vysrknul benzín v plovákové komoře a pak se z něj bez zaváhání stal alkoholik. Bylo vyhráno, téměř 100 litrů pohonných hmot zadarmo. To mi stačí na...no, na spoustu kilometrů. Hodně dlouho nebudu muset potupně klopat na pumpě své těžce vydřené peníze.

O několik let později...

„A šéfe, bude ten váš splašenej vysavač vůbec jezdit, když teď ten benzín nastavujou lihem?“ ptali se mě pořád ve firmě. Dělali si neustále legraci z mého tak pečlivě opečovávaného trabantíka, stojícího na prominentním místě firemního parkoviště. Už skoro 10 let vypadal jako by právě vyjel z továrny a já na něj nedal dopustit. Nikdy nezradil, startoval i v největších mrazech a co všechno jsem s ním prožil...

Měl jsem spoustu luxusních vozů, momentálně se vozím v posledním typu Audi Q, ale mému vozovému parku vévodí sbírka Trabantů. Jezdím s nimi jen zřídkka, na srazy nebo v nich vozím významné partnery mé firmy. Čas trabantů ale ještě přijde.

S tím lihem v benzínu jsou docela problémy, několik drahých aut už jsem na tom oddělal, ale bohužel ztenčující se zásoby ropy dělají takovéhle problémy. Dokonce uzákonili maximální množství benzínu v pohonných hmotách, zbytek se nahrazuje lihem. Motory na čistý líh taky nefungují tak, jak jejich výrobci prezentují. Jediný vůz, který s tím neměl nikdy problémy, byl právě trabant.

O několik let později...

A je to tady. Konečně důchod. Můžu se naplno věnovat svým koníčkům. Tedy spíš autíčkům. S nadsázkou každému říkám, že jsem skoupil všechny trabanty, co byly na prodej. Nabízeli mi za jediný nepojízdný exemplář spoustu peněz, ale nikdy jsem neprodal ani šroubek. Byl jsem na své mazlíky hrdý a nejpyšnější jsem byl na to, že se mi povedlo sehnat i mého prvního trabíka, kterého jsem dostal kdysi dávno jako dárek od dědy k promocím a naučil jsem ho jezdit na líh. Celkem hloupě jsem se ho záhy zbavil a koupil jakousi obrovskou

nespolehlivou káru, už si ani nepamatuju značku. Vím jen, že jet s ní někam dál byla dost odvaha a zatížilo to mojí peněženku hned dvakrát. Jednak výdaji za benzín a také nemenším obnosem za servis, neboť se stalo pravidlem, že téměř z každé jízdy jsem byl odtažen do pěkně drahého servisu.

Měl jsem v plánu své miláčky leštit a zušlechtovat a pokud bude hezky, tak každý den vzít manželku na výlet pokaždé jiným vozem.

„Táto, honem se na něco pojd' podívat!“ volala mě žena k televizi. Právě dávali zprávy a já se dozvěděl, že Rusové právě zavřeli poslední ropný vrt na světě. A je to tady, řekl jsem si pro sebe. Cena benzínu i nafty byla už tak astronomicky vysoká, vhodná biopaliva nebyla stále vyvinutá, používal se jen líh, což moderním motorům moc nechutnalo. Sem tam někdo postavil nějaký parní samohyb, ale první ekolog, kterého potkal, se na něm pěkně vyřádil. A teď tohle!

O několik týdnů později...

Zatroubil jsem na koňský potah, se škodolibým úsměvem jsem předjel dodělávající mercedes, kterému zcela evidentně nechutnal líh a za pravidelného „ryntyntýýýn“ jsem se proháněl po prakticky prázdných silnicích, sem tam jsem pozdravil podobně naleštěný wartburg nebo trabant. Za námi zůstával jen namodralý obláček kouře vonící po slivovici...

Killer Koly 2006